

LORETH ANNE WHITE

THRILLER

CHIMÉRA

Jsou tajemství, pro něž stojí za to žít, a jiná, pro která se zabíjí.

CHIMÉRA

Copyright © 2022 by Cheakamus House Publishing, Inc.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Harrison Lipenská, 2024

Cover © Martin Kopecký, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5233-1 (pdf)

CHIMÉRA

LORETH ANNE
WHITE

přeložila Kateřina Harrison Lipenská

VENDETA

PŘEDMLUVA

Toto beletristické dílo je inspirováno skutečným, ohavným a šokujícím zločinem, který se odehrál v jedné klidné čtvrti v kanadských prérijních provinciích. Události onoho dne vstoupily do dějin kanadské kriminalistiky a média o nich obsáhle informovala, stejně jako o následných soudních procesech. Zákulisí příběhu knihy Chiméra sice přímo vychází z některých skutečností tohoto případu, ale vše ostatní je smyšlené.

JAK TO KONČÍ

Změně, kterou přináší tarotová karta Smrt, je lepší se nebránit. Odpor přechod jen ztíží. A způsobí bolest. Člověk by se měl naopak uvolnit, nutnou změnu přijmout a vnímat ji jako nový začátek. Karta Smrt znamená, že je třeba udělat tlustou čáru za minulostí, aby bylo možné posunout se vpřed. Říká: Odlož to, co už ti neslouží.

– *Vysvětlení autorky. Smrt. 36 × 48. Olej na plátně.*

V lese je větší tma, než čekala. Staré stromy se ve větru kývou a krouží. Déšť smáčí koruny stromů. Skalní pěšina je úzká, rozblácená a kluzká. Přes cestu se jí přelévá mlha, která odráží slabý paprsek její čelovky.

Běží hlouběji do lesa a břichem jí prostupuje strach. Měla se po tom telefonu podívat pořádně, než odešla z ateliéru. V tuhle dobu neměla chodit ven. Jenže ty hlasy, které se jí zase začaly ozývat v hlavě, ji vyhnaly do noci, do spárů letní bouřky. Zoufale se snaží před nimi utéct. Zároveň moc dobře ví, že se jí to nikdy nepodaří. Teď už ne. Ta zrůda není venku, neobchází kolem ní. Není to někdo jiný. Je v její hlavě. Je v ní.

Bodnout a pak... vystříkla krev... nešlo bodnout znovu... že nechce umřít... bublalo to... jakmile to začalo, nešlo to zastavit. Muselo se to dokončit.

V hrudi se jí rozlehne tichý výkřik. Ten zvuk ožije. Propíchně jí uši. V očích ji štípou slzy. V touze po úniku přidá do kroku, dá do běhu víc síly. Dech se jí zadrhává v hrdle. Hrudník se jí zvedá. Tričko pod nepromokavou běžeckou bundou vsakuje pot.

V mysli jí naskočí ostrý obraz – zející rány ve tvaru listů. Prázdný oční důlek. Krev... tolik krve. Rozstříkaná po stěnách, po stropě, stínidlech lamp, obrazovce televize, rotopedu. Koberec v chodbě je jí nasáklý, lepkavý. Znovu ji ucítí. Horkou. Masitou.

Je mi to líto. Je mi to moc, moc, moc líto... Byla jsem někdo jiný. Já toho člověka vůbec neznám. Jako by to nebylo skutečné, jako bych to nebyla já.

Vidí odlesk čepele. Slyší výkřiky. Její nohy ještě zrychlí.

Nechtěla jsem je zabít...

Nad korunami stromů se zableskne a zahřmí. Leknutím klopýtne a málem upadne. Otřeseně se zastaví, s rukama v bok se předkloní. Vdechuje vzduch velkými doušky. Srdce jí buší do hrudního koše. Její výdechy se ve světle čelovky rozlévají do přízračných obláčků. Hrom znovu zaburácí a převalí se do oceánu. Moře nevidí, ale cítí vlnící se černou prázdnotu pod útesy za stromy po své pravici. A teď, když se nehýbe, slyší přes bubnující déšť, jak se vlny čeří a narážejí do oblázků na úpatí drolících se pískovcových útesů.

Věci se otřesně zvtly.

Měla plán, ale ten se obrátil proti ní. Teď neví, co má dělat, jak má vůbec existovat. Ani proč je vlastně tady.

Mezi stromy se něco pohne. Ztuhne a upře pohled na obrysy v lesním porostu. Pohybuje hlavou, kužel světla se chvěje v mlze, stíny se krčí a uhýbají. Polkne a soustředěně se zahledí do tmy mezi kmeny a kapradí.

Znovu se zableskne. Rána hromu se ozve téměř okamžitě. Bouřku má přímo nad sebou. Déšť sílí a zvuk větru, který se prohání korunami stromů, připomíná zurčící řeku. Periferním viděním zahlédne postavu v kapuci. V okamžiku je pryč.

Zrychlí se jí tep. Vyschne jí v ústech. V břiše se jí rozlévá panika. Musí se dostat ven z lesa. Ohlédne se na stezku za sebou. Návrat

by trval déle, než když bude pokračovat vpřed. Pokud poběží dál, během několika minut se ocitne na otevřeném prostranství. Za travnatou plochou se nachází parkoviště a za ním začíná osvětlená ulice. Bude tam víc vidět. Víc v bezpečí. Pak může běžet domů pod lampami.

Začne zase utíkat. Oblohu rozčísne blesk. Pohybuje se rychleji, klopýtá přes kořeny, klouže se v blátě. Ze stromů se uvolňují šišky a drobné větvičky a všechno padá dolů. Jedna letící šiška jen těsně mine její hlavu. Přikrčí se. Stíny při tom prudkém pohybu poskočí a rozutečou se. Znovu se zastaví. Se zatajeným dechem se otočí a opět spatří postavu v kapuci, jak se schovává mezi stromy. Jeho tvář je černá, jako by byla maskovaná. Mlha zhoustne a on zmizí. Hrdlo jí sevře pařát strachu.

Rychle vyrazí, nohy ji ženou vpřed, boty jí podkluzují. Klopýtne. Máchne rukama, zvládne se napřímít a zkusí ještě zrychlit.

Další blesk. Na vteřinu jasně osvětlí cestu před ní. Znovu spatří postavu v kapuci. Tentokrát s baterkou v ruce a rozsvícenou čelovkou na hlavě. Kyklop bez tváře. Celé tělo jí ztuhne. Mozek je paralyzovaný. Nemůže dýchat, nemůže se hýbat. Jde k ní, blíž a blíž. Kužel jejího světla dopadne na reflexní proužky na jeho kalhotách a bundě. Světlo se roztančí a proužky se zatřpytí jako stříbrné čepele, jako halloweenským kostým kostlivce.

Podářilo se mi bodnout..., vystříkla krev. Nemá u sebe mobil. Ani žádnou zbraň.

Postava náhle udělá prudký pohyb směrem k ní. Uskočí ze stezky do hustého porostu mezi stromy. Prodírá se ostružiním, klopýtá a padá přes kmeny, kameny a kořeny, máchá rukama a větve jí narážejí do obličeje.

Pronásleduje ji, jeho dva světelné kužely prorážejí mlhou silné tunely, osvětlují kmeny a listy a déšť se v nich stříbrně třpytí. Znovu zahřmí. Zakvílí. V očích jí pálí slzy. Švihne ji další větev a rozřízne jí tvář. Obličej jí smáčí déšť – nebo krev. Slyší ho. Blíží se. Jako velké zvíře, které se prodírá křovím až k ní. Slyší jeho dech. Znovu upadne, po kolenou leze blátem, trní jí rozdírá dlaně.

Znovu zanaříká a schová se pod nízkou větev. Zhasne čelovku a snaží se nehýbat. Ale světla se přibližují. Vidí, jak pátrají po zemi. Už je skoro u ní a ona to nevydrží.

Vykřikne, vyrazí ze svého úkrytu a na vratkých nohou se vrhne vpřed jako raněná srna. Najednou se stromy rozestoupí a před ní je jen černá prázdnota. Ocitla se na kraji lesa. Na útesech. Nad oceánem. Otočí se, ale on už stojí u ní. Je v pasti.

„Co... co chceš?“ vyrazí ze sebe chraplavým hlasem.

Zvedne ruku s baterkou jako zbraň, kterou se ji chystá udeřit. Něco říká, ale ona slyší jen sílící hučení ve své hlavě. Přiskočí k ní a chytí ji za paži.

Vykřikne, vzpírá se, snaží se vytrhnout z jeho sevření. Od srázu ji dělí jen kousíček. Ztěžka dýchá. Útočník se přikrčí, pohupuje se, připravený na její pohyb, připravený po ní skočit, aby ji zadržel. Cítí, jak se jí pod nohama uvolňují kameny. Stojí na samém okraji drolícího se pískovcového útesu.

Něco vykřikne, ale jeho slova přehluší hukot větru ve stromech a burácení vln. Znovu se na ni vrhne a ona ho škrábe po tváři, po krku. Vřeští hrůzou. Její prsty zachytí látku a strhne mu kšiltovku a kapuci. Při dalším zablesknutí spatří jeho tvář.

Všechno v jejím mozku jako by zhaslo.

Ty?

Za ten okamžik překvapení ale zaplatí. Útočnickova ruka vyletí vysoko do vzduchu a baterkou ji silou udeří do spánku. Zavravorá, na okamžik oslepne a ucítí, jak jí zatlačí do hrudi, a v tu chvíli ztratí zbytky pevné půdy pod nohama.

Skácí se dozadu a padá vzduchem. Máchne pažemi a uvědomí si, že se řítí z útesu. Z hrudi se jí vydere výkřik, točí se do spirály a padá, bičuje ji prudký déšť a vítr. Vzduch rozechvře blesk. Její výkřiky pohltí hrom.

Ramenem dopadne na skálu. Odrazí se od ní. O něco níž si o další výčnělek rozbije hlavu. Její tělo se znovu vymrští do prázdna a po chvílce dopadne žebry a obličejem na převis. Ucítí, jak jí praskne v krku, jak se jí zlomí páteř. A pak, jakmile její lebka cestou do hlubin

na oblázkovou pláž narazí do dalšího rozeklaného kamene, svět milosrdně potemní.

A hlasy konečně utichnou.

LILY

TEĎ

20. června, pondělí

KLIENT: TARRYN

Patnáctiletá klientka přichází po zatčení za krádež v obchodě.

Uvádí, že terapii nepotřebuje, že „není blázen“, ale rodiče ji přinutí jít na „pár sezení“, aby splnila povinnost uloženou soudem.

I po rozednění zůstává ráno ztemnělé těžkými mraky. Do okenních tabulí domácí terapeutické ordinace doktorky Lily Bradleyové se opírá vítr a stékají po nich potůčky deště. Bouřka, která jim včera přerušila grilování, stále nepolevuje. Lily se obává, že prastarý topol, který roste nad kůlnou v rohu jejich zahrady, by se při náporu větru mohl zřítit na dům. Konkrétně na podkrovní pokoj jejího osmiletého syna. Snaží se na to teď nemyslet. Stejně jako na to, proč její manžel Tom šel v půl šesté ráno běhat. Potmě a v bouři.

Snaží se nemyslet na včerejší strašlivou hádku. Ani ona, ani Tom ještě tak úplně nepochopili, co se předešlého večera vlastně stalo a jak se teď změní jejich životy. Lily se snaží soustředit se jen na nadcházející sezení. Ví, že je to určitý druh popírání. Ale rutina je pro ni zároveň způsob, jak přežít. „Skládání“ návyků tak, aby si vytvořila dokonalý život, dává Lily kontrolu nad světem. *Potřebuje* rutinu. Potřebuje mít pocit, že má všechno pod kontrolou.

Tomovo běhání v bouřce *není* součástí rutiny rodiny Bradleyových. Viděla, že je pryč, když brzy ráno zahřmělo a zablesklo se, až se leknutím posadila na posteli. V jasu toho okamžiku si všimla, že peřina na jeho straně postele je odhozená. Matrace byla studená. Sešla dolů a na kuchyňské lince našla vzkaz.

Šel jsem si zaběhat, vyčistit hlavu.

Snaží se soustředit se na práci, na svou klientku Tarryn Wingateovou, která sedí na pohovce ovesné barvy proti ní. Lilyino křeslo je vyrobené ze dřeva a měkké kůže. Ergonomické. Stálo spoustu peněz. Při sezení s klienty ho však používá nejméně osm hodin denně, takže potřebuje mít pohodlí. Má na sobě na míru šité, ale volné plátěné kalhoty a krémový svetr. Jednoduché perly. Zlatavé vlasy má v zátylku stočené do volného drdolu. Pár volných pramínků jí visí podél obličeje. Vypadá žensky, ale zároveň upraveně. Profesionálně. Elegantně. Přesto působí přístupně. Oblékání je také součástí její rutiny, má definovat, kým je, a vzbuzovat důvěru.

Důvěra je v psychoterapii klíčová.

Její ordinace je zařízená v podobném stylu. Uspořádaná, ale přívětivá. Bezpečný a chráněný prostor. Stejně jako název její poradny, Oak Tree Therapy, evokující pevný, ale rostoucí organismus, který dokáže díky hlubokým kořenům odolávat tlaku času.

Ona sama se ale dnes v bezpečí rozhodně necítí.

Její kořeny jsou odhalené. Vnitřnosti rozbolavělé. Děsí ji pomýšlení, že se jim zhroutí celý život, všechno, na čem tak tvrdě pracovala.

Na klíně má položený zápisník. Do horní části stránky si napsala: Tarryn, 7:30.

„Děkuji, žeš přišla tak brzy, Tarryn,“ řekne.

„Pro mě to není brzy,“ odpoví patnáctiletá dívka. „Minule jsem vám říkala, že většinou chodím od půl šesté na trénink, ještě než mi začne škola.“

Tarryn není nalíčená, je oblečená ve značkových džínách a mikině. Hnědé vlasy po ramena má stažené do veselého culíku, má

sportovní postavu. Jasně oči. Stále si však drží odstup. Ještě Lily nevěří.

Lily se pousměje, neřekne nic. Nechá mladou klientku, aby ji vedla. Dokáže o člověku hodně vyčíst z odmlk mezi slovy. A z řeči těla.

Tarryn, které je Lilyino mlčení nepříjemné, si na pohovce poposedne. „Takže kolikrát sem ještě budu muset přijít? Už jsem vám řekla, že jsem ukradla ten růžový svetr a zatkli mě. A majiteli obchodu jsem se omluvila. Řekla jsem mu, že je mi to líto.“

„Je ti to líto, Tarryn?“

Venku zahřmí. Déšť se s nově nabytou vervou opře do oken. Lily se v myšlenkách vrací k hádce. *Proč se ještě nevrátil?* Snaží se nedívat z okna na topol, který se ve větru nebezpečně ohýbá. Upozorňovala Toma už loni v létě, že by ho měli ořezat. Trval na tom, že počká, až dospějí mláďata mývalů, kteří se v něm usadili. Všichni mývalové už jsou dospělí a rodinka bydlí ve stromě pořád.

„Záleží na tom?“

„Jestli ti to není líto, proč jsi majiteli obchodu řekla, že je?“

„Protože jsem musela. Je to součást toho programu restorativní justice.“

Lily přikývne. Čeká.

Tarryn sklopí oči a prohlíží si roztřepenou díru na svých promyšleně potřhaných značkových džínách. „Nejsem blázen,“ promluví po chvilce. „Jen nevím, jak má tohle probíhat. A jak dlouho to bude trvat.“

„Taky jsi mi pověděla, že máš peníze, Tarryn, že by sis ten svetr mohla koupit, kdybys chtěla. Ale nevysvětlila jsi mi, proč ses rozhodla ho ukrást.“

Tarryn pomalu vzhlédne. „Co když o tom nechci mluvit?“

„No, to je na tobě. Můžeme mluvit, o čem budeš chtít. Tohle je tvůj čas, tvůj prostor. A je to bezpečný prostor, Tarryn. Důvěrný. Jak už jsem zmínila, nic, co v téhle místnosti řekneš, se odtud nedostane ven. Důvěra klientů je pro mě zásadní, což znamená, že podobu našeho vztahu si určíš ty sama. Jak jsem ti vysvětlila na prvním

sezení, pokud na mě náhodou narazíš mimo terapii, záleží jen na tobě, jestli se mnou budeš chtít komunikovat, nebo ne, budu se řídit tím, jak se zachováš.“

Tarryn se ušklíbne. „Jako minule, když jste přivedla syna na plavání a prostě jste mě ignorovala, dělala jste, že mě neznáte?“

„Takové znamení jsi mi dala, takže ano. Někteří mí klienti nechtějí, aby lidé v jejich okolí věděli, že chodí na terapii. Jiným to zase vůbec nevadí.“

„Takže opravdu nepovíte mámě, co tady říkám?“

„Jak jsem řekla, tohle je tvůj čas.“

„I když to platí?“

„Bez ohledu na to, kdo platí.“ Lily si udělá poznámku. *Matka? Problémy s kontrolou?*

„Ale zapisujete si, co říkám.“

„To jsou jen moje osobní poznámky do karty. Pokud je ti to nepříjemné, psát si je nemusím.“

Nedůvěřivě se na Lily podívá. Hrom znovu zaburácí. Tom už měl být dávno zpátky.

„Nechci, abyste si to zapisovala.“

„Dobře.“ Lily odloží zápisník a pero na stůl vedle svého křesla. „Vrátíme se k tomu, proč ses rozhodla ten růžový svetr ukrást, i když jsi měla peníze, aby sis ho koupila?“ Zatímco mluví, pozorně klientku sleduje. Terapeut je tak trochu jako detektiv, který hledá stopy vedoucí k vyřešení záhady, nalezení příčiny „aktuálního problému“, v tomto případě krádeže v obchodě. Aktuální problém je tím, co člověka přivádí na terapii, protože ve svém životě dosáhl kritického bodu. Zatímco aktuální problém může být zřejmý, důvod, proč nastal, je často skrytý, a to i před samotným klientem, hluboko v jeho nevědomí. Úkolem Lily je vyvést spodní síly z nevědomí do vědomí, aby je bylo možné prozkoumat a vypořádat se s nimi.

Tarryn se na pohovce zavrčí. „No, nejsem zrovna chudá. Mí rodiče vydělávají hodně peněz. Spoustu. Táta je partner v advokátní kanceláři, která má pobočky v různých městech. Je to nejlepší právnická firma působící v oblasti trestního práva. Máma je radní a taky vlastní

realitní kancelář, kterou založil můj dědeček. Takže jsme bohatí. Máma bude příští rok kandidovat na starostku.“

To Lily samozřejmě ví.

Bradleyovi žijí v bohaté čtvrti na břehu oceánu, na předměstí Victorie na ostrově Vancouver, přes průliv Juan de Fuca co by kamenem dohodil od Washingtonu v USA. Místní komunita je však pevně semknutá. Její příslušníci o sobě navzájem vědí všechno. Každý je propojený s každým, tak či onak. Lily tak musí v roli terapeutky jednat obezřetně. Tarrynina matka, radní Virginia Wingateová, se zapsala do povědomí díky udržování pořádku a čistoty ve čtvrti Story Cove. Tarrynin otec, Sterling Wingate, je partnerem ve firmě Hammersmith, Wingate & Klisterová. A Dianne Klisterová patří mezi Lilyiny nejbližší přítelkyně. Takže Lily má poměrně jasnou představu o tom, kolik peněz má tatínek Wingate a jaký je. Také ví, že Tarrynini rodiče se rozvádějí.

Lily vyčkává. Zahřmí.

Tarryn si odkašle. „Já jsem... jen chtěla vědět, jestli doopravdy sledují ty bezpečnostní kamery, víte? Jedna moje kamarádka ze školy říkala, že pořád něco bere a...“ Odmlčí se.

„A?“

„Chytili ji.“

„Takže ses chtěla nechat chytit taky?“

„To určitě.“

„Takže ses *nechtěla* nechat chytit?“

„Jasně, že ne.“

„Chtěla jsi zpochybnit systém? Vidět, jestli jsi výjimečná? Jestli *tobě* to projde?“

„Vy to překrucujete. Hele... myslím si, že tohle nebude fungovat. Ten blbej svetr jsem vrátila, jasný? Ani se mi nelíbil. A vedoucímu jsem se omluvila, jak po mně chtěli.“ Vyskočí na nohy a sáhne po batohu.

„Co se stalo s tvou kamarádkou, když ji chytili, Tarryn?“

Dívka zaváhá. „Vedoucí obchodu ji zadržel, dokud nedorazila policie. Potom ji zatkli. Byl z toho velký průšvih, musela chodit na

skupinová setkání, dělat veřejně prospěšné práce. A kvůli tomu pak nemohla chodit na tancování.“ Pauza. Do očí se jí vkrádá vzdorovitý pohled. „Staceyini rodiče nemají takovou moc jako moji. Její táta pracuje v supermarketu a máma je v domácnosti. Vždycky chodí se Stacey na taneční zkoušky a tak. A *proto* Stacey není bohatá, její rodiče nevěnují čas vydělávání peněz.“ Tarryn si přehodí batoh přes rameno a jde k věšáku u dveří. Z háčku sundá bundu.

„Jak jsi sem dnes přijela, Tarryn?“

Krátce se zarazí a pak se otočí k Lily. „Co to s tím má společného?“

„Jen mě napadlo, jestli tě má kdo vyzvednout, když odcházíš dřív.“

Dívka upře na Lily oči. Její pohled působí bojovně. Ale je to bojovnost, která vychází ze strachu. To děvče je zranitelné. Volá o pomoc. Lásku a pozornost rodičů.

„Tohle je bezpečný prostor, Tarryn,“ připomene jí Lily tiše. „Potřebuju, abys to pochopila. Jen se snažím tě trochu lépe poznat, ale nemusíme mluvit o tom svetu. Můžeme mluvit, o čem budeš chtít. Taky můžeš odejít, kdykoli budeš chtít.“

Tarryn se zhluboka nadechne a odvrátí pohled. Lily zahlédne, jak se jí v očích zalesknou slzy.

„Přivezla mě máma,“ řekne nakonec. „Parkuje v uličce za domem. Vzala si volno v práci..., aby mě mohla vozit na terapii.“

Lily přikývne. „Byla bys radši, kdyby tvá matka byla víc jako Staceyina?“

„Myslíte jako chudá?“

„Myslím, jestli tě tvá matka vozí každé ráno na plavání, jako Staceyina matka vozí Stacey na všechny její taneční zkoušky.“

Tarryn probodne Lily pohledem.

„Jak jezdíš ráno do bazénu?“

„Táta mě tam vysadí cestou do práce.“

„Čeká, až doplaveš, a pak tě odveze do školy?“

„Ne, pak jedu do školy autobusem. Táta musí pracovat.“

„Tvůj otec chodí do práce v půl šesté ráno?“

Sklopí zrak ke svým botám. „Bez práce ničeho nedosáhnete.“

„To říká tvůj otec?“

„To přece ví každý.“

„Tak je to i s plaváním? Potřebuješ pracovat, než jdeš do školy?“

„Byla jsem olympijská naděje. Tak to říkal můj trenér. *Proto* jsem trénovala pětkrát týdně. Proto jsem trávila všechny víkendy na plaveckých mítincích a závodech.“

„Říkáš, že jsi *byla* olympijská naděje. Co se změnilo?“

Tarryn se pomalu vrátí k pohovce. Odevzdaně se sesune na okraj polštáře, bundu i batoh stále svírá v ruce. „Na závody jsem pak jezdit nemohla kvůli tomu programu restorativní justice. A ten jsem absolvovat musela, jinak bych měla záznam v trestním rejstříku. A navíc – její rysy náhle ztvrdnou a oči se jí zalesknou – „trenér už stejně má novou a lepší chráněnkou. Mladší a hezčí.“

„Když je někdo hezký, má větší šanci dostat se na olympiádu?“

Tarryn probodne Lily pohledem. Stiskne rty a neodpoví. Lily si vzpomene na muže, kterého viděla s Tarryn a zbytkem plaveckého oddílu v bazénu, když tam přivezla Matthewa. Urostlý chlapík s pískově blond vlasy. Lily ho několikrát potkala i v posilovně. Je to takový ten typ, co se rád podívá.

V duchu si poznamená, že se má vrátit k „trenérovi“.

„Jaký máš pocit z toho, že už nejsi olympijská naděje?“

„Jaký asi. Jaký pocit myslíte, že z toho mám?“ Chvilí sedí mlčky. „Moje máma... si myslí, že jsem něco ukradla schválně, aby mě zatkli.“

Lily zaslechne bouchnutí zahradní branky. *Tom. Vrátil se.* Žaludek se jí stáhne.

Přinutí se soustředit na Tarryn. „Proč?“

„Protože jsem perfekcionistka a máma si myslí, že na sebe vyvíjím příliš velký tlak a taky že jsem se bála, že nebudu mít na závodech dost dobrý výsledky, takže jsem to sabotovala, abych měla výmluvu.“

„Myslíš, že má pravdu?“

Vystrčí čelist a tváře jí zrudnou. „Vždyť je to úplná blbost! Proč bych to dělala? Táta mi věří, že jsem to neudělala schválně. Chci bydlet s ním, ale máma mě nechce vystavovat jeho ‚životnímu stylu‘. Měl poměr, tak ho vyhodila. Ale já se mu nedivím, protože máma je pěkná kráva.“

„Vaši rodiče jsou rozvedení?“ Lily chce slyšet, jak to Tarryn zarámuje.

„Budou. Teď žijí odděleně. Máma říká, že bych tenhle program restorativní justice měla brát jako ‚příležitost‘, – Tarryn udělá prsty vzdušné uvozovky – „konečně ‚nechat toho pitomého plavání‘ a soustředit se na školu. Tak nazývá můj olympijský sen: ‚pitomé plavání‘. Ale to ona je perfekcionistka. Pořád se snaží být ‚dokonalou ženou‘ v tomhle ‚dokonalém‘ městě. To ona měla tolik práce s tím, aby byla dokonalá, že ji manžel opustil kvůli jiné, dokonalejší ženě.“

„A ty ses s tou ženou setkala?“

Polkne a mlčky sklopí oči ke koberci. Nakonec řekne: „To moje máma mě strčila do té pitomé soukromý katolický školy. Škola, na kterou chodí váš syn a dcera, pro mě zřejmě není dost dobrá.“

Lily se při zmínce o dceři stáhne žaludek ještě víc. Ví, že Tarryn zastírá, snaží se přesměrovat rozhovor a s Lily si pohrávat, popíchnout ji. Vybaví se jí vcerejší grilování a ta otřesná hádka o mladých dívkách.

Soustřed se.

Lily periferně zahlédne, že se v kůlně rozsvítilo světlo. Letmo se podívá tím směrem a vidí v kůlně Tomovu siluetu. Zarazí ji, že na sobě nemá tričko. Pohybuje se se zvláštní naléhavostí.

Lily se snaží zůstat klidná a řekne: „Mm... zmínila ses, že tvůj otec to vnímá jinak než tvá matka.“ Světlo v kůlně zhasne.

Lily slyší, jak se zabouchnou zadní dveře domu, jehož je její ordinace součástí. Slyší, jak Tom dupe nahoru po dřevěných schodech. Jde nezvykle rychle. Napětí ji obtočí o něco těsněji. Podívá se na hodiny na stěně. Sezení s Tarryn je téměř u konce.

„Táta mě chápe. Ví, jaké to je, mít sen a jít si za ním. On je jediný člověk na světě, který mě má rád.“

„Jediný člověk na celém světě?“

Přejeде si dlaní přes koleno. „A trenér.“

„Takže... tvůj trenér je jedním ze dvou lidí na světě, kteří tě mají rádi?“

„No, ne že by mě měl *rád*. Spíš... mu na mně záleželo.“

„Záleželo? Znamená to, že už mu na tobě nezáleží?“

Tarryn přimhouří oči. „Nedostala jsem se do týmového výběru. Takže... má na práci jiné věci. Soustředí se na ty, kteří se teď připravují na celostátní soutěž. Ale on se mnou vždycky o víkendech jezdil na plavecké mítinky mimo město. Ostatní děti mají rodiče, kteří je vozí, cestují s nimi na trajektech, přespávají v motelech a tak. Mí rodiče nemůžou být celý víkend pryč z práce.“

Lily z dálky slyší stoupající a klesající houkání sirény. Mlha venku houstne a stále hustě přší. Nejspíš se stala nějaká dopravní nehoda.

„Mí rodiče nejsou jako ostatní rodiče. Jiné mamy třeba napečou na vánoční besídku, ale moje máma... to prostě u někoho objedná nebo tak. Na takové blbosti nemá čas.“

Siréna nabírá na hlasitosti, pronikavě vyje do větru a deště. Lily sirény nesnáší. Vracejí ji do temnoty. Připomínají jí hrozné období dětství, kdy přišla o rodiče a sourozence a osiřela. Sirény vyvolávají v jejím těle fyzickou reakci, která je zcela mimo dosah její mysli. Nedokáže ji ovládat. Protože je Lily terapeutka, ví, že trauma žije v těle a že tělo si ho v sobě nese, i když mysl nemá k dispozici žádný popis toho, co se stalo. I když je událost uložená a zamčená v nevědomí.

Byl to jeden z důvodů, proč si zvolila své povolání. Sama totiž velmi dobře ví, jak vyčerpávající a dlouhodobé následky může mít trauma pro dítě a jak mohou šokující události formovat dospívajícího i dospělého člověka. Jejím životním cílem je pomáhat ostatním vyrovnat se s duševními problémy, protože hrůzy z minulosti nemusí člověka nenapravitelně zničit. Jejím cílem je každou hodinu, každý den, každý týden, každý měsíc, každý rok znovu a znovu dokazovat, že člověk se *může* rozhodnout změnit svůj příběh, přepsat historii. Že člověka nemusí definovat minulost. Ani genetika. Lidé se *mohou* změnit.

To je její poslání. Smysl života. A ten potřebuje každý. Lily se znovu zadívá ke kůlně. Tentokrát její pohled následují i oči Tarryn. Lily vidí, že i její klientka poslouchá sirény. Přidávají se k nim další. Stoupající a klesající kvílivý sbor, čím dál tím hlasitější. Nahoře se ozývá bouchání. Přes stěny slyší Toma, jak volá na dceru, Phoebe.

Srdce jí buší. Poleje ji horko. Znovu pohlédne na hodiny na stěně. Do konce sezení zbývá jen pár minut. Potřebuje ho dokončit.

„Tarryn... mohly bychom, mm... mohly bychom se vrátit k něčemu, co jsi zmínila před chvílí? O nové trenérově chráněnce?“

Ztěžka vydechne. „Myslíte tu novou holku s největším potenciálem?“ Další vzdušné uvozovky. „Teď je to Sally-Ann.“

Sirény houkají neuvěřitelně hlasitě. Jako by se ozývaly z jejich ulice. Lily se stáhne hrdlo. Po zádech jí přeběhne mráz. Stěží dokáže uvažovat.

„Takže... takže aby měla dívka olympijský plavecký potenciál, musí být hezká?“

„Co?“

„Říkala jsi, že ta dívka je mladší a hezčí.“

„Jděte do háje.“

Lily zamrká. Sirény ještě zesílí.

„Navíc to trenér beztak ani neřekl. To mi tvrdila Sally-Ann, že to řekl. A nejspíš lže. Podle mě je do něj zamilovaná. Což je naprostá kravina. Jak se může někdo zamilovat do trenéra a myslet si, že se pak dostane do nějakého super týmu?“

Řev sirén se přiblížil až k domu. Skrz žaluzie na úzkém okně do ulice problikávají červená a modrá světla pulzující po stěnách a stropě Lilyiny ordinace. Vstane z křesla a spěšně přejde k oknu. Rozhrne žaluzie a vidí, jak přímo u jejich zahrady zastavují dvě označená policejní auta s blikajícími majáčky. Sirény ztichnou. Dveře jednoho z aut se otevrou. Do deště vystoupí tři uniformovaní policisté. Světla dál v tichosti blikají. Teď Lily slyší, jak Tom volá na Matthewa.

„Kromě toho, trenér je ženatý a mladistvost ho nezajímají,“ pokračuje Tarryn a stoupne si vedle Lily, aby také viděla.

Lily se splaší tep. Nesoustředí se. Zaslechne, jak se otevrou vchodové dveře jejich domu.

„Jako by na manželství záleželo,“ uvažuje nahlas Tarryn. „Viděla jsem trenéra s nějakou ženskou, která rozhodně *není* jeho manželka a rozhodně není ‚mladistvá‘. Líbal se s ní za budovou sportovního centra.“

Lily vidí Toma, jak pospíchá po příjezdové cestě k přicházejícím policistům. Kromě běžeckých kalhot s reflexními proužky má obléčenou oranžovou bundu do deště, ne červenou, kterou obvykle nosívá. Vlasy má promočené a připlácnuté k hlavě. Běžecké boty má obalené černým bahnem.

„To je váš *manžel*?“ řekne Tarryn. „Proč k vám přijeli policajti?“

MATTHEW

TEĎ

Matthew Bradley zaslechne, jak na zahradě bouchla dřevěná branka. Pomyslí si, že to udělal vítr.

Ještě je v pyžamu v posteli, tak se zvedne do kleku a vyhlédne z vikýře svého podkrovního pokoje. Celé horní patro je jeho prostor. Jeho skryš, jeho řídicí věž. Má vikýře s výhledem do tří stran – na zahradu, do ulice před domem i na zadní uličku, kde jsou dvě parkovací místa pro máminy klienty. Ve své věži je králem. Pozoruje a dokumentuje veškeré dění. Je léto a zítra má být slunovrat, nejdelší den v roce, ale dnes ráno je kvůli bouřce tma jako uprostřed zimy. Skrz hustou mlhu padá stejně hustý déšť. Po tabulích jeho malých oken stéká voda. Když se podívá ven, vidí, jak se z topolu ulomila větev. Houpavě padá, na chvíli se zarazí o prádelní šňůru a pak přistane v trávě.

Vtom si všimne táty, který jde po trávníku ke kůlně.

Srdce mu začne bít o něco rychleji. Nakloní se blíž k oknu. Táta má na sobě nepromokavé běžecké kalhoty s reflexními proužky, ale hlavu má holou a vlasy mokré. Bundu do deště nemá. Matthew ráno jasně viděl, jak odchází v bundě a s baterkou. Díval se za světlem poskakujícím po cestě a připadalo mu super, že táta vyrazí ven v bouřce. Jeho bílé běžecké tričko s dlouhými rukávy je teď úplně promočené a lepí se mu na kůži.

Nade dveřmi kůlny se rozsvítí světlo s čidlem pohybu. Matthew teď vidí svého otce mnohem lépe. Chvilí zápasí se zámek na dveřích, pak se ohlédne přes rameno. Připadá mu... nervózní?

Matthew se naklání k oknu blíž a blíž, až se nosem přitiskne na sklo. Vepředu na tričku má táta tmavou skvrnu. Bláto? Možná spadl. Zmizí v kůlně. Dveře se za ním zavřou. Světlo uvnitř se rozsvítí.

Matthew se zamračí. Jeho bujná fantazie nabírá na obrátkách. Skvrna na tátově tričku mu přišla spíš červená než hnědá. *Jako krev.*

Vyskočí z postele a přeběhne ke stolu. Prudkým pohybem otevře zásuvku a vytáhne z ní digitální fotoaparát. Matthew by sice mohl fotit mobilem, ale jednou z něj bude slavný reportér. Investigativní novinář. Nebo detektiv. Nebo policista v utajení. Nebo takový ten policista, co nosí bílý oblek z tyveku s kapucí jako v seriálech v televizi a fotí na místech činu. Je mu teprve osm let a většina dětí ve škole si myslí, že je divný a „slídí“, ale on rád pozoruje lidi, když nevědí, že se na ně někdo dívá. A rád fotí ostatní děti, když si myslí, že je nikdo nesleduje. *Momentky.* Je to pro něj nové slovo. Naučil se ho od pana Codyho, který bydlí v jejich ulici, až úplně u lesa, je to táta Fiony a Jacoba. Pan Cody je také pozorovatel a fotograf, ale pozoruje ptáky. Řekl Matthewovi, že na jeho fotografiích je vidět „skutečný talent“. Že jsou to „skvělé momentky“, a vysvětlil mu, co to slovo znamená. Také Matthewa naučil pár chytrých triků s fotoaparátem. Matthew fotografuje dospělé lidi ve svém okolí a některé snímky pak tiskne na fotografický papír, který mu máma koupila ve Walmartu. Fotografie si ukládá do pořadačů s různými tématy, třeba ZAHRADY, BAZÉNY, NA PLÁŽI, KRIKETOVÝ KLUB, JACHTAŘI, V NÁKUPNÍM CENTRU.

Říká jim „spisy“. Ve své sbírce má mladé dívky v plavkách. Líbající se milence. Lidi, kteří za úsvitu prohrabávají popelnice a kontejnery, venčí psy nebo se hádají. Nebo sedí v autech. Někdy se připlíží až k domům a nahlíží do oken. Pokud vyrazí, když se stmívá, vidí všechno uvnitř docela jasně, jako na jevišti. Vidí starého muže, který každý den usíná v křesle s láhví whisky po boku. A paní, která plete, zatímco její kočky spí na opěradle pohovky. A módní pár v novém domě se spoustou skla, který rád servíruje luxusní drinky různým velmi zajímavě vypadajícím přátelům. A maminky, které cvičí jógu, zatímco jejich děti se na ně dívají. A paní o blok dál, která si nosí

z obchodu láhve s alkoholem a pak je schovává na různých podivných místech. A tátu, který se v parku setkává s mámou někoho jiného. A děti ze školy, které pijí, kouří a líbají se na mýtině hluboko v lese nebo v jeskyni na pláži.

Matthew má v hlavě propracovanou mapu celé čtvrti, ví, kdo kde bydlí a co dělá. Někdy se zaměří na konkrétní subjekt, který pak třeba týden sleduje. Zkoumá. A pro tu osobu si vytvoří zvláštní složku, do které si zapisuje, v kolik hodin a v jaký den dělá určité věci. Jaké má zvyky. Jak se chová. Stejně jako pan Cody sleduje a studuje ptáky nebo přírodovědec zkoumá zvyky lasiček. Matthew je jako oko *National Geographic* ve Story Cove, bezpečné čtvrti pečlivě skrývajících svá tajemství. A on je strážcem těchto tajemství, který obývá pozorovací věžičku na samém vršku domu Bradleyových.

Matthew většinou o tom, co vidí, nikomu nevykládá. Informace si raději nechává schované v přihrádkách své mysli. Ale už jen to, že něco ví, mu dodává pocit výjimečnosti. Jako by měl nějakou superschopnost. Jako by byl členem ligy tajných superhrdinů, kteří létají nad Story Cove s velkým vidoucím okem. Občas se podělí o nějaké pikantnosti s Harveyem Hillem, šachovým šampionem a svým jediným skutečným kamarádem. Krom toho by máma Matthewa zabila, kdyby zjistila, že si fotí i její klienty, když přicházejí a pak odcházejí z ordinace v přízemí. Rodičům neřekl ani o tom člověku ve stínu. Někdy večer pozoruje dům Bradleyových z druhé strany ulice. Je vysoký, oblečený v černém a pod cyklistickou helmou nosí masku. Má kolo s reflexním pruhem na rámu a neví, že Matthew ze svého tmavého podkrovního okna zase pozoruje jeho.

Matthew vyfotí otcovu siluetu v osvětleném okně kůlny. Zamíří a znovu cvakne, když si táta svléká mokré, potřísněné tričko. V dalším záběru zachytí otce do půl těla nahého. Pak se mu ztratí z dohledu. Teď Matthew přesune svou pozornost do uličky za plotem. Na parkovišti stojí stříbrné auto s nastartovaným motorem. Někdo sedí uvnitř. Na trávníku vidí čtvercové světlo, které vychází z máminy ordinace v přízemí, to znamená, že tam má teď brzy ráno nějakého klienta. A na toho klienta určitě čeká někdo v tom stříbrném autě.

Táta najednou vyjde z kůlny a bez trička spěchá deštěm k zadním dveřím vedoucím do kuchyně.

Dole bouchnou dveře. Chvilí se nic neozývá. Matthew se zarazí a sklopí fotoaparát. Z nějakého důvodu, který nedokáže vysvětlit, má trochu strach. Slyší, jak táta dupe nahoru po schodech.

„Phoebe!“ zaburácí jeho hlas ve druhém poschodí. „Vstávej, do školy!“

V ložnici jeho rodičů bouchnou dveře od šatní skříně. Z kohoutku začne téct voda.

Matthew z dálky zaslechne kvílení sirén.

„Matthewe!“ zavolá jeho otec zpod schodů do podkroví. „Oblíkej se!“ Pak těžkými kroky schází ze schodů.

Sirény sílí. Přibližují se. Něco se děje. Najednou Matthew venku uvidí blikat červená a modrá světla. Pospíchá k přednímu oknu, odkud je vidět na ulici Oak End.

Dvě černo-bílá policejní auta s blikajícími majáky zastaví přímo před jejich domem. Matthewovi se roztřesou ruce vzrušením. Namíří fotoaparát z okna a fotí, jak z auta vystupují tři policisté v uniformě. *Cvak, cvak, cvak.*

Přijíždí další auto, hnědá metalíza. Také má majáček. Ale uvnitř, podél oken, ne na střeše. Neoznačené auto. *Utajené auto!* Matthew je jako u vytržení. Zastaví na druhé straně ulice, pod třešní, kde obvykle stává člověk ve stínu.

Vidí tátu, jak spěchá k policistům. Teď má na sobě bundu do deště.

Z domu najednou vyběhne za tátou i máma.

Chytí ho za paži. Táta se k ní otočí. Něco jí řekne a ona si rukou zakryje ústa. Vypadá vyděšeně. Tvář jeho otce je velmi, velmi bledá. Jeden z policistů se dotkne máminy paže a nejspíš jí řekne, aby zůstala stát.

Matthewova ruka s fotoaparátem pomalu klesne.

Stalo se něco strašného.

Lily na sebe hodí bundu a vyběhne ze dveří do deště. Z neoznačeného vozidla zaparkovaného na druhé straně ulice vystoupí žena v černém kabátě, zatímco tři uniformovaní policisté jdou k Tomovi.

Lily dožene manžela a chytí ho za paži. „Co se děje?“

Otočí se k ní. Z obličeje mu otekla všechna krev. Strach jí projede srdcem jako sekera. „Tome?“ zašeptá a vrhne nervózní pohled na policisty z místního oddělení. Blíží se k nim s vážnými výrazy ve tvářích. Sevre mu paži o něco pevněji. „Tome, co se sakra děje?“

Skloní hlavu a zašeptá jí do ucha: „Na pláži leží ženské tělo. Našel jsem ji, když jsem byl běhat.“

„Co?“ nechápe.

Než Tom stihne říct něco dalšího, jeden z policistů se dotkne Lilyiny paže. „Můžete prosím ustoupit?“

„Proč? Co se proboha děje?“ Pak si všimne, na co se policista dívá – Tom má na krku červenou šmouhu. Krev? A další šmouhy na hřbetech rukou. Dech se jí zadrhne v hrdle.

Uniformovaný policista se zeptá: „To vy jste volal na tísňovou linku, pane?“

Tom si roztřesenou rukou prohrábne mokré vlasy. „Ano. Jsem Tom Bradley. Já... jsem byl běhat, hodně brzy, po stezce, která začíná na konci naší slepé ulice, tamhle...“ Ukáže na silnici směrem k lesu. „Prochází lesoparkem Spirit Forest. Vyběhl jsem na druhém konci lesa na útesech Garry Bluffs a pokračoval jsem na vyhlídku,

kde jsem zastavil, abych se vydýchal, a... pak jsem... uviděl na pláži Grotto Beach tělo, nohy byly skoro až ve vodě.“

Lily se podívá směrem, kam Tom ukazuje, na začátek lesní cesty. Sirény utichly, ale majáky stále problikávají ranní mlhou. Déšť ustává. Na druhé straně ulice se shromažďují pejskaři, sousedé vycházejí z domů, jiní vyhlížejí z oken. Žena v černém kabátě přistoupí k Lily a Tomovi. Má tmavou pleť, výrazně ostré rysy a plné rty. Na nohou má kanady a na hlavě černou policejní čepici. Kudrnaté černé vlasy má stažené do uhlazeného drdolu na zátylku. Její oči pod dlouhými umělými řasami jsou inkoustově černé a nečitelné.

Lily si ji prohlíží. Tu výraznou černošku viděla v televizi. Je to vyšetřovatelka z oddělení vražd, která dávala tiskové konference o třech smrtelných sexuálních útocích na běžkyně – jedna zemřela loni na stezce u jezera Elk Lake a dvě byly brutálně ubity předloni na stezce Goose Trail. Všechna napadení se odehrála na poloostrově Saanich, v okruhu dvaceti minut jízdy autem od nedalekého města Victoria. Média o nich hovořila jako o útocích zabijáka běžkyň. Lilyin mozek nedokáže formovat slova.

Vyšetřovatelka zběžně pohlédne na Lily a pak se obrátí na Toma. „Detektiv Rulandi Duvalová,“ představí se. „To vy jste volal na linku 911?“

„Ano, já... jsem to zrovna říkal tady policistům. Jsem Tom Bradley. Doktor Tom Bradley. Tohle je moje žena Lily.“

Lily čeká, že jí policistka podá ruku, ta si ale obě zastrčí do kapes kabátu a upře pozornost na Toma.

„Našel jsem tu ženu brzy ráno, když jsem si šel zaběhat. Na pláži Grotto Beach.“

„Vy jste byl běhat? Na Grotto Beach?“ Mluví chraplavým, klidným, rozvázným hlasem. Její rysy nic neprozrazují.

Lily pocítí záchvěv syrového strachu. Nic nedává smysl. Po pláži Grotto Beach se *běhat* nedá. Je to tenký pruh kamenů velikosti tenisových míčků, pokrytých slizem řas a ostrými škeblemi, plný naplaveného dřeva a velkých popadaných kmenů. Pláž Grotto Beach se táhne pod strmými pískovcovými útesy. Při přílivu je sotva vidět.

Jediná cesta na pláž vede dolů ze srázu, po vratkých schodech ze dřeva a železa.

„Běžel jsem po lesní stezce nahore na útesu, a když jsem zastavil, abych se vydýchal, uviděl jsem ji dole na pláži,“ vysvětluje Tom. Podívá se na Lily. „Jen... tam tak ležela, nehybně, končetiny divně rozhozené. Vypadalo to, že nejspíš spadla z útesu. A byly tam... poskakovaly kolem ní vrány. Tak jsem sešel po schodech dolů a...“ Rozpláče se.

Lilyin muž, erudovaný a uznávaný akademik, pláče v dešti na trávníku před domem. V hrudi se jí vzedme hrůza, odpor, zmatek. Najednou si velmi jasně uvědomuje, že ji pozorují lidé z protější strany ulice, že ji i Toma vidí všichni sousedé. Všimne si stříbrného sedanu, který zastavil na rohu, kde se jejich ulička napojuje na Oak End. Auto Tarryniny matky, radní Virginie Wingateové, kandidátky na starostku. Pozorně je sleduje zpoza předního skla. Virginia předtím parkovala na vyhrazeném místě v uličce a čekala na dceru. Musela vidět Toma, jak vchází zadní brankou na zahradu, možná bez bundy. Možná si všimla krvavých šmouh, které měl na sobě.

Lily se znovu podívá na Toma. Ten na sobě teď má oranžovou bundu. Čistou, kterou obvykle nenosí, protože se mu nelíbí barva.

Detektiv Duvalová se rozhlédne po ulici. Dívá se na temnou stěnu lesa, na vysoké stromy kymácející se ve větru. Pomalu se otočí a prohlédne si dům Bradleyových.

„A pak jste běžel až domů, až sem.“ Není to otázka. Spíše postřeh. „A zavolal jste 911. Odtud.“

„Já... proboha,“ vyštěkne Tom. „Jak tady můžete všichni jen tak stát a vyptávat se mě, zatímco ona tam leží? Klovou tam do ní vrány, mrchožrouti!“

„Koroner a forenzní tým už jsou na cestě na místo, pane,“ řekne policistka. „I můj kolega už tam vyrazil.“ Zvedne bradu směrem k domu. „Tady bydlíte?“

Tom si otře ústa. Lily nemůže odtrhnout oči od krvavých šmouh na hřbetu manžellovy ruky.

„Ano. Já... jsem u sebe neměl mobil. Normálně si ho na běhání beru, ale včera večer jsem si ho dal do nabíječky v kuchyni. Obvykle

si ho dobíjím přes noc vedle postele, ale protože byl na jiném místě, tak jsem... zapomněl jsem ho.“

Phoebe otevře vchodové dveře. „Mami?“ zavolá.

Lily slyší v dceřině hlase paniku. „Jdi dovnitř, Phoebe,“ křikne.

„Co se děje?“

„Hned!“

Vyšetřovatelka Duvalová si měří dvanáctiletou dceru Bradleyových s růžovými vlasy a silně nalíčenýma očima. Lily sleduje, jak znovu přejíždí pohledem po jejich krásném, památkově chráněném domě a zastaví se na bronzové destičce na sloupku branky s nápisem Oak Tree Therapy, L. Bradley, Ph.D. Pak ta policistka z oddělení vražd s nevyzpytatelným obličejem zvedne oči k vikýřovým oknům v podkroví. Lily ucítí škubnutí v břiše, když v okně zahlédne Matthewův bílý obličej, který shlíží na události, jež se odehrávají na trávníku před domem. Lilyin strach prostoupí horký hněv, který se rychle rozhoří do ochranného vzteku.

Její milované děti. Její krásný dům. Její dokonalý život. Cítí, jak se všechno sesouvá a sype, jako ty pískovcové skály do moře. Do krku se jí nahrne žluč. Nejrady by utekla. Ale zároveň chce zůstat pevně stát, zapřít se, všechno zastavit a napravit. Bránit svou rodinu a svůj život vlastním tělem. Protože jsou to jediné, co má. Teď už nic jiného nezná.

Také se bojí, že se policistka dozví, co se stalo včera večer.

Vyšetřovatelka se Toma zeptá, pomalu, jako by byla hloupá, jako by to napoprvé nepochopila: „Takže jste běžel z útesů, lesem, tady tou ulicí a tamhleťmi vchodovými dveřmi dovnitř?“

„Ne. Já... jsem šel zadem. Brankou z uličky.“

„Tamhle z té uličky?“ Ukáže k místu, kde stále stojí nastartovaný sedan Virginie Wingateové.

Co tady ta ženská ještě dělá? Vůbec jí není hloupé je sledovat. Stejně jako všem těm ostatním čumilům. Postávají a lačně touží ukořistit nějaký drb, který by mohli do hodiny roznést po celém městě.

„Ano, tam z té uličky,“ potvrdí Tom.

„To není zrovna nejkratší cesta.“

„Přední dveře byly zamčené,“ řekne Tom. „Klíče si na běhání neberu, takže si nechávám otevřeno vzadu. Dveře do kuchyně.“

„Takže jste vběhl do té uličky a pak zadní brankou na zahradu... V kolik hodin to bylo?“

„To snad zjistíte podle toho telefonátu na tísňovou linku, ne?“ Frustrace vrací Tomovi do tváří horko. Stojí teď vzpřímeněji, ramena má narovnaná. Jako by se chtěl bránit. Bojovat.

„Kolik hodin bylo *podle vás*, když jste vešel do domu a zavolal?“ zeptá se Duvalová.

„Kriste pane,“ zamumlá Tom. „Nevím. Co na tom záleží? Na pláži je mrtvá žena.“

„Udělal to zabiják běžkyň?“ zeptá se rychle Lily, protože chce odvést pozornost od své rodiny.

Policistka na ni upře pohled.

Lily polkne. „Já... jsem vás viděla v televizi,“ dodá. „Ty běžkyňe byly váš případ, že? Proto vás sem povolali? Jde o další útok na běžkyňi? Tentokrát na pláži Grotto Beach?“

„Uděláme to takhle,“ řekne detektiv Duvalová Tomovi a Lily ignoruje. „Co kdybyste nám ukázal, kudy přesně vede ta stezka, po které jste běžel? Podívali bychom se, kudy jste se dostal na útesy, kde jste se zastavil a odkud jste poprvé spatřil tělo. A pak nás můžete krok za krokem provést tím, co jste dělal následně. Šlo by to?“

„Ano, ano, šlo,“ řekne Tom. „To zvládnou.“

Lily řekne: „Jen si vezmu...“

„Vy zůstanete tady, paní Bradleyová,“ zarazí ji Duvalová.

„Doktoro Bradleyová,“ ohradí se Lily.

Policistka na tu poznámku nijak nezareaguje.

Lily buší krev v uších, když sleduje, jak její manžel jde ulicí po boku vyšetřovatelky vražd a dvou uniformovaných policistů z místního oddělení. Třetí policista nasedne zpět do vozidla. Mluví do vysílačky s otevřenými dveřmi a jednou nohou venku. Kolem víří mlha, všechny obklopuje a všechno rozmazává, jako by to celé byl jen výplod její fantazie, jako by se to ve skutečnosti nedělo.

K Lily se teď blíží žena. Je to Hannah Codyová, její kamarádka, která bydlí v domě na konci slepé ulice.

Doběhne až k ní. „Panebože. Co se stalo? Slyšela jsem, že na pláži je tělo. Tom ji našel? Je všechno –“

„Je to ta vyšetřovatelka, co hledá zabijáka běžkyň,“ řekne Lily monotónním hlasem, který vůbec nezní jako její.

Hannah na ni zírá. „Oni si myslí, že to má souvislost s těmi *sexuálními útoky*?“

„Já... nevím.“ Lily se oči zalijí slzami. „Nevím, co si mám myslet,“ hlesne.

Hannah se otočí a sleduje Toma a policisty, jak mizí v lese. „Kdo je to? Kdo zemřel?“

„Nevím.“

Hannah se podívá na Lily. „Musela to být vražda,“ řekne tiše. „Proč by sem jinak poslali tu ženskou?“

Rulandi Duvalovou cestou po skalách provází studený vítr vanoucí od moře.

Na vrcholku útesů Garry Bluffs už za žlutou páskou ohraničující místo činu, která se ve větru třepotá, stojí dvě televizní dodávky. Dlouho to těm mrchožroutům netrvalo. Vycítí smrt na kilometry daleko. Koušek opodál na útesu se shromáždila skupinka místních, kteří sledují forenzní techniky v bílých oblecích procházející při hledání důkazů na pláži mlhou jako duchové.

Patolog Fareed Gamal se už sklání nad mrtvou a měří teplotu těla. Když se srdce zastaví, tělo začne postupně chladnout. Ačkoli teplota a pohyb vzduchu, oblečení, tělesné proporce, déšť a pozice těla jsou vždy proměnné, algor mortis pomáhá určit čas smrti a Fareed ho stále používá.

Policejní fotograf již pořídil snímky mrtvé ženy i jejího bezprostředního okolí. Když se Rue přiblíží, vidí, že zemřelá má na sobě černé legíny, tmavě růžovou bundu do deště a černé běžecké boty s bílým nápisem na boku. Voda jí sahá až k nohám, je příliš. Brzy ji budou muset přemístit. Končetiny má zvláště pokroucené. Vypadá jako rozlámaná panenka.

„Zdravím,“ řekne Rue, když dojde na místo.

Fareed k ní zvedne oči. Rue zahlédne hlavu mrtvé ženy. Zděsí se. Lebka je rozštípnutá jako meloun a odhaluje lesklou růžovošedou mozkovou hmotu. Vlasy jsou tmavě hnědé, dlouhé po ramena,

mokré a matné. Pod lebkou se vytvořila kaluž krve. Obličej má znetvořený k nepoznání. Rue ani nepozná, zda v krvavých důlcích má ještě oči. V otevřených ranách už lezou mořské vši a další havěť. Vedle hlavy ženy leží zmačkaná červená nepromokavá bunda. Je celá od krve. Krev se leskne také pod jejím pravým stehnem. Látka legín je roztržená a odhaluje hlubokou rýhu v mase. V dolní části nohy vyčnívá roztržitá holenní kost.

„Ježíši,“ zašeptá Rue.

„Mnohočetné tupé úder,“ vysvětluje Fareed. „Podobně jako při autonehodách. Asi bude obtížné určit, které konkrétní zranění způsobilo smrt.“ Podívá se nahoru na útes, který se tyčí za nimi, a pak se pohledem vrátí k Rue. „Co vy tady? Myslíte, že by to moha být další oběť zabijáka běžkyň?“

„Složky záchranného systému dostaly výstrahu v souvislosti s úmrtími běžkyň,“ odpoví. „Policie ze Story Cove viděla, že jde o ženu v běžeckém oblečení, podobného věku a v podobné situaci jako ostatní oběti, takže nám hned volali.“

„Tady ale nejsou žádné zjevné známky sexuálního napadení.“

Rue znovu přejede pohledem po zemřelé. Legíny má pořád oblečené.

Zásadní rozdíl. Ostatní byly od pasu dolů nahé.

„Co mi zatím můžete říct, doktore?“

„No, je to běloška. Stejně jako ty ostatní. Pětatřicet až pětachtřicet. Vzhledem k rigor a livor mortis odhaduji, že je mrtvá asi osm až dvanáct hodin. Množství tupých úderů odpovídá pádu z výšky útesů.“

Rue se kousne do spodního rtu a prohlédne si rozpadající se pískovcové skály. „Takže... mohla odtamtud spadnout... někdy včera večer?“

„Ano, myslím, že tady dole ležela skoro celou noc.“ Začne si balit věci. „Až ji dostanu na stůl, budu chytřejší.“ Fareed zaklapne brašnu a vstane.

„To je ten chlap, co ji našel?“ zeptá se a nakloní hlavu k úpatí schodiště vedoucího na útesy. Tom Bradley tam stojí s Tošim Harou, Rueiným kolegou. Bradley je zabalený do stříbrné záchranné deky.

„Jo,“ potvrdí.

„A ta červená bunda, která jí zakrývala obličej, ta je jeho?“ Kývne na zakrvácený oděv u hlavy mrtvé.

„Údajně ano. Tvrdí, že ji uviděl z vyhlídky na útesu, pak seběhl dolů po schodech a došel až sem, u těla padl na kolena na kameny. A říká, že pak tělo trochu nadzvedl, asi takhle nějak,“ – naznačí pohyby rukama – „chtěl ji zkusit resuscitovat, ale pak mu došlo, že je mrtvá.“

Fareed povytáhne obočí a podívá se na rozbitou hlavu mrtvé. „Tohle chtěl resuscitovat? Jak? Dýcháním z úst do úst? Vždyť je tak rozbitá, že skoro není vidět, kde ústa má.“

Rue pokrčí rameny. „Tvrdí, že pak si svlékl bundu, zakryl jí obličej, aby ji ochránil před deštěm, a běžel domů zavolat pomoc.“

Fareedův pohled se střetne s Rueiným. Tiše řekne: „Takže byla zakrytá jako ty ostatní.“

„Tváře těch ostatních byly zakryté větvemi a lesní sutí.“

Pomalů přikývne. „Ale stejně, byly zakryté.“

„Zakrytí obličeje je utajovaná důkazní skutečnost, doktore. Nechte si to pro sebe.“

„Připadá mi to osobní,“ řekne a znovu se podívá na tvář zesnulé. „Jako by v tom byly výčitky. Pocit viny. Stud z toho, co se stalo. Když jí takhle zakryl obličej.“

„Jo, Bradleyho vyprávění nesedí. Ozvete se mi, až budete vědět, kdy se k ní dostanete? Ráda bych byla u toho.“

„Jistě. Zavolám vám.“

„Díky.“

„Berte to jako rande.“ Usměje se. „Nikam jinam vás nejspíš nevytáhnu.“

„Kolikrát vám mám připomínat, že jsem šťastně vdaná žena, doktore?“

„Zatím.“ Uchechtne se a se svou brašnou pomalu vyrazí přes slizké kameny ke schodům pod srázem.

Rue se zmocní nepříjemný pocit, když sleduje Fareeda, jak se opatrně pohybuje po kamenech. O to, aby si vydobyla svou pozici,

se musela rvát zarputileji než většina ostatních, protože je žena a černoška k tomu, a svůj soukromý život si vždycky střežila. Není možné, aby někdo věděl o napětí v jejím manželství. Fareedova slova se ale trefila do černého.

Vysoko nad její hlavou zakřičí racek a ona se znovu zahledí na útesy. Ze suché větve trčící ze skalní stěny ji pozoruje havran. Ještě mnohem výš, nad košatými korunami starých stromů, krouží orel. Nejen média, ale i matka příroda ví, že tady dole leží mršina.

Rue si dřepne, aby si tělo prohlédla zblízka. Přes botu jí přeběhne malý fialový krab. Z kšiltu čepice jí kape voda. Jak se přiliv přibližuje, kameny na pláži ťukají o sebe a mlaskají.

Ukládá si do mysli informace o oblečení mrtvé ženy. Běžecké boty jsou značkové. Poměrně nové. Velikost asi tak čtyřicet. Podrážky mají hrubý vzorek, určený do obtížného terénu. Mezi výstupky je zachycené černé bláto. Má stejnou barvu jako bláto na lesní cestě, po které je sem přivedl Tom Bradley. Legíny a bunda vypadají voděodolně, protože se na látce vytvořily kapičky připomínající korálky. Podle drobného loga na levém rukávu pozná oblíbenou značku outdoorového oblečení. Bunda je zapnutá přes něco, co vypadá jako tričko. Rue přejede pohledem po těle výš. Na krku ženy spočívá řetízek se stříbrným medailonem. Rukou v rukavici Rue opatrně odhrne vlasy spleené krví, aby se mohla na náhrdelník lépe podívat. Její pohyb odhalí tetování na krku, které vyobrazuje mytologicky vyhlížejícího tvora s hlavou lva, tělem psa nebo možná kozy a ocasem s hadí hlavou na konci. Z tlamy lva vycházejí plamenné jazyky. Podivné, nesourodé části, které k sobě nepatří.

Vtom pozornost Rue upoutá něco, co se zaleskne ve zbytcích zkrvaveného obličeje. Mírně se předkloní. V rozmačkaném mase uvidí drobný krystal. Piercing v nose? Obličej je však příliš znetvořený a zkrvácený, než aby bylo možné to poznat s jistotou.

Rue zaměří pozornost na ruce zesnulé. Zkrvavené, se spoustou ran. Několik prstů zjevně zlomených. Polámané nehty. Pod nehty tmavá hmota. Na levé ruce tři stříbrné prsteny. Aniž by Rue pohnula manžetami bundy, vidí na levém zápěstí osm náramků z bílého